

Csatáné Balogh Irénke

Éneklő gyöngyvirágok

Tamási Áron emlékének

Itt nyugszik tested
a tölgyek alatt,
őrt áll fölötte
a Héthavas.
Lelked derűjét
mesévé
csokrozzák
síremlékedbe
faragott
Szervátiusz-képek,
s fejednél
a gyöngyvirágok
zsoltárt énekelnek.
Itt áll emléked
fényes kapujában
a magas kő...
Áll az időben
rendíthetetlen,
dacosan, keményen.
Áll nyomtatéknak
e földindulásban,
hogymint ki ne
csússzon
lábunk alól a talaj,
s jövő-menő szelek
szerte ne fújják
fényes álmainkat...

Hazafelé

Hazafelé
tartott a szekér

s a fűgén
duruzsoló kerekek
versenyezve
túlzakatolták
tücskök
kánon-énekét
kenderáztató illat
fonódott körém
boldog borzongás:
hallottam még
a réten (a) virágokat
csokrozó
lányok énekét
fekete abaposztóját
teregette a sötét
s egy jóságos kéz
fejünk fölé
lámpásnak tűzte
az ezüstlő holdkaréjt —

Fönn a hegyen

Fönn a hegyen
a fenyők
ezüstlobogók,
a Nap aranyló oltár,
Isten saruját
fényesítik,
didergő
madárszívemet
takargatják,
fohászom
tisztán, bizakodón
kéklő egekbe száll,
s Isten jóságos ujját
szívemre teszi:
ne lehessenek
didergő madár!

Beke Sándor

Székely Útkereső — szellemi műhely a XX. század végén Erdélyben

Főszerkesztői vallomás a folyóirat megszületéséről és életéről

I. A DÉDELGETETT LAPTERVEZÉSTŐL A MEGVALÓSÍTÁSIG

Ismerkedés Brassóban a székelyekkel

A *Székely Útkereső* története részben a szülővárosomban, a Brassóban eltöltött gyermekévek lelkivilágába vezethető vissza. Életemnek arra az időszakára, amikor gyermekként első ízben ismerhettem meg a székely embert. Igen, itt, a Cenk alatti városban, ahol a múlt század közepe táján a Székelyföld „mesteremberei”, a kőműves, a festő, az ács- és asztalosmesterek a jobb megélhetés reményében nagy hullámban vándoroltak el szülőföldjükről és telepedtek le a Barcaság szívébe, Szászföld és Erdély festői szépségű városába, Brassóba — Meschendörfer „*Coronájába*” —, abba a településbe, melyet hajdani kézműves mesteremberei, gazdag szász, német és más nemzetiségű lakói tettek nevezetessé. De másról is híres volt Brassó: az óvárosban díszelgő Fekete-templomáról, a Kolostor utcában magasan, a barcasági ég felé emelkedő római katolikus templomáról, az egymáshoz nőtt régi épülethalmazok alatt húzódó korzójáról, a Kapu utcáról, az óvárost átölelő várfalokról és bástyáiról, a Fehér torony alatt csobogó Graft-patakról, a Katalin- és a bolgárszegi kapuról, az Árpád fejedelem harcosát ábrázoló szoborról és az évszakok gyönyörű színpompáiban játszó Cenk-hegységről, a közeli Keresztény-havasokról, a Salamon király kövéről elnevezett sziklatömbről, vegyes nemzetiségű lakosairól.

Nos, a múlt század közepén, az ötvenes évek végén kerültek az én szüleim is Brassóba, apám a Nagy-Homoród menti Gyepesről, anyám Alcsík egyik falujából, Csíkbánkfalváról. Itt töltöttem gyermekkorom nagy részét és szüleim Szé-
